

Kopjafaavatás Tamásiban

A Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. és az Országos Erdészeti Egyesület Tamási Helyi Csoportja tölgy kopjafát avatott 2017. október 31-én a részvénytársaság 1992-es megalakulása óta elhunyt erdész és vadász kollégák emlékére, akik a Zrt.-től mentek nyugdíjba, vagy még aktív életükben ragadta el őket a halál.

A részvénytársaság székháza előtti parkban állított kopjafa szimbólumait tekintve a hivatásukat erdészként és vadászként gyakorlókat jeleníti meg. A kis ünnepséget megelőzte az OEE Tamási Helyi Csoportja Erdész klub rendezvénye, ahol *Kupás Deák Zoltán* nyugalmazott erdészvezető *Érdekességek a tolnai erdők múltjából* című kitűnő előadását hallgathatták meg a részt vevő aktív és nyugdíjas kollégák és több más szeretettel látott érdeklődő.

A rendezvény után a kopjafánál összegyűltek ünnepi jelenléte mellett a Zrt. nevében és képviselőjében *Göbölös Péter* vezérigazgató, az Országos Erdészeti Egyesület nevében pedig *Kupás Deák Zoltán* erdőmérnök avatták fel a kopjafát.

Göbölös Péter megemlékezésében elmondta, hogy személyes lelki adósságának is érzi ennek az erdész-vadász emlékhelynek a kialakítását, ezért is építtette meg az emlékművet, ahol lehetőség van elődeink és elhalálozott kollégáink emléke előtt tisztelni, különösen Mindenszentek ünnepének előestéjén.

Az erdészek szakmai összetartásának és szolidaritásának alapjai több mint kétszáz évvel ezelőtt Selmecbányán gyökereznek. A Bányászati Akadémián induló erdészképzés diákjai hagyományaikban is átvették a bányászok között – a különösen veszélyes munkavégzés miatt – több száz év alatt kialakult bajtársiasságot, a másikért való hősiesség kiállást és a kolléga személyes sorsával is kapcsolatos törődést.

Jól látható ez a selmeci és soproni diáknótákban is, melyek egy része a halálig tartó barátságról és a közösséget mindenkor összetartó szemléletről szólnak. Ez a lelkiület és gondolatosság az évszázadok alatt kiépülő és fejlődő teljes erdészeti szakképzést áthatotta a Kárpát-medencében, hiszen az alap-, a közép- és a felsőfokú erdész-, és jelentős részben a vadászképzés is a selmecbányai gyökereken nyugszik.

Az erdőgazdasági termelésben dolgozó erdészek és a vadászok nehéz és nagyon veszélyes munkakörülményeiből következik, hogy mindig egymásra vannak utalva, sokszor életveszélyes helyzetekben is. A személyes ellentétek, mely ember és ember között vannak, ilyenkor azonnal feloldódnak és sietnek a másik megsegítésére. Ennek az összetartásnak jó példája volt látható a közelmúltban, az erdészeket támadó rágalmozások idején, melyek próbára tették a magyar erdészek közösségét, a szakmájuk becsületének védelmét, és az erdészek-vadászok tájszereteten és lokálpatriotiz-

muson nyugvó elkötelezett hazafiságát. Az évszázadok alatt kialakult reakciók jól működtek, ami egy óriási kincs a mi szakmánkban. Mi, erdészek és vadászok boldogok lehetünk, hisz nemcsak az eszméink örök értékek, melyek a halálunkon messze túlmutatnak, hanem a munkánk gyümölcse az erdő és vadállomány is; amit e világban teszünk, az az örökkévalóságban visszhangzik. Büszkéek lehetünk a hivatásunkra, a szakmai közösségünkre, arra, hogy jó szívvel segíthetjük egymást, és mindig tisztelgethünk halottaink, sokszor hős halottaink előtt – zárta gondolatait a vezérigazgató.

Kupás Deák Zoltán emlékező gondolataiban elmondta: szívem szerint cselekedett az, aki az elhunyt erdész-vadász munkatársaink emlékére állítandó emlékoszlopot – székely

kopjafát – kitalálta és megfaragtatta! (*Göbölös Péter* erdőmérnök ötlete és szándéka alapján *Gál László* erdőmérnök tagtársunk az általa összeállított szimbólumokkal tervezte és faragtatta meg.)

„Sok-sok éves elképzelésem volt, hogy tegyek valamit annak érdekében, hogy ne kopjon el minden elődünk neve az emlékezetünkéből. Több mint 40 éve kezdtem szép hivatásomat gyakorolni a tolnai erdőkben, de csak egy jó fél évszázadnyi időszakra „láttam rá”, amely időszak alatt dolgozó erdészek közül jó néhánynak a neve már-már a feledésbe merült. Mint tudjuk: ötven év a tölgy esetében csak egy fél életkornyi, tehát az az erdész, aki a százéves állományt termeli – már szinte senkinek a nevét nem tudja. Vajon ki telepítette, ki ápolta, ki nevelte? Tehát: „ki vett, hogy mi arathassunk?”

Miután az elmúlt években kutatni kezdtem a tolnai erdők múltját – több száz erdőbirtokos, erdész és vadász nevéhez jutottam el, és nagy

örömmre néhánynak a neve ismerős volt. Például: a mai *Mersi vadföld* neve a közel 250 évvel ezelőtti hőgyészi földbirtokos *Mercy* grófról maradt fenn, aztán a dúsz *Sipőc sűrű*, amely *Sipőcz József* erdész nevét viseli, de van például *Szabolcs kunyhó*, *László halála*, *Keszi katlan*, *Bodó ház*, *Vavra ház*, *Vaszari les*, *Rosenberger les* is és így tovább.

Kértem és ezúton is kérem utódainkat, hogy az előttünk utat taposók közül válasszanak ki olyanokat, akik sokat tettek az erdőinkért és a vadállományért, majd nevezzenek el róluk akár egy nyiladékot, magaslest, erdei tisztást, egy görbe fát, tehát valami maradandót „nevesítsenek”, ezzel talán nevük sokkal tovább megmarad jó emlékezetében az úton mögöttük haladóknak” – zárta gondolatait a nyugalmazott erdészvezető.

A megjelent aktív és nyugalmazott erdész és vadász kollégák méltósággal megkoszorúzták a felavatott kopjafát, mécseseket gyújtottak a tövében és a végén elénekelték az Erdész Himnusz.

OEE Tamási Hcs,
Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt.

Göbölös Péter és Kupás Deák Zoltán koszorúzták meg a kopjafát